

Hilal Yiğit

Ellerinle
Bana
Baharlar
Getir

Aşk...
Her şeye rağmen

DESTEK YAYINLARI: 1984
EDEBİYAT: 433

ELLERİNLE BANA BAHARLAR GETİR / HİLAL YİĞİT

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Tuğçe Ekmekçi Arık

Sayfa Düzeni: Banu Akparmak

Destek Yayınları: Ağustos 2024
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6051-91-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Ellerinle Bana Baharlar Getir

Aşk...
Her Şeye rağmen

Hilal Yiğit

Her zaman arkamda olan anneme ve babama...

1.

Serin bir sonbahar günü rüzgârın çaldığı ıslıkla dans eden yapraklara yeni doğmuş bir bebeğin ağlaması eşlik etti. Ağacın dallarından süzülürcesine düşen takvim yaprağına bir yenisi eklenmişti. Tarih 27 Eylül 1979’u gösteriyordu. Hasretle beledikleri bu esmer, iri gözlü bebeğin adını “Yılmaz” koydular... Erkek çocuğu olmasıyla birlikte sevinci katlanan babası koymuştu adını... Zorluklar karşısında pes etmesin, sonuna kadar mücadele etsin istiyordu.

Edirne’nin küçük bir mahallesinde, gaz lambasıyla aydınlatıkları, elektriği olmayan gecekonduya büyüdü Yılmaz... Kandilin yağı bitmek üzereyken titrek yanan lambanın ışığı gibi ürkek bakardı kara, iri gözleri... Zorluklarla daha küçücük yaşta tanışmıştı ama hiç sönmezdi gözlerindeki ışık...

Okula giderken yürüdüğü kilometrelerce yol yüzünden yıpranan ayakkabılarından utanır, onları gizlemeye çalışırdı. Babası inşaat işleriyle uğraşırdı. Yazın yoğun olan işleri kışın durgun olur, bütün parasını evine harcamasına rağmen birikim yapmadığından geçim sıkıntısı çekerlerdi.

Yılmaz’a çok düşküdü. Onu gözünden sakınırdı. Kötü alışkanlıklar edinmesin diye yedi yaşındayken güreşe yazdırmıştı.

Annesi ise şefkatli kollarıyla oğlunu kucakladığında dünya çok güzel bir yer olurdu...

İlkokulu Edirne’de okuyan Yılmaz, ortaokula başladığında evdeki geçim sıkıntısının iyice farkına vardı. Kimse ona çalış demiyordu ama annesinin mahzun yüzünü, babasının eve eklemek getirebilmek için çırpınışlarını gördü ve okula dışarıdan devam etmeye karar verdi. Henüz on iki yaşındayken bir fırına gitti ve “simit satmak istediğini” söyledi. Eline tablayı verdiler. Sokaklarda pazarlarda simit satmaya başladı. Küçücük, esmer ellerine tabla büyük gelmişti ama yüreğinde, eve destek olmanın gururu çok büyüktü.

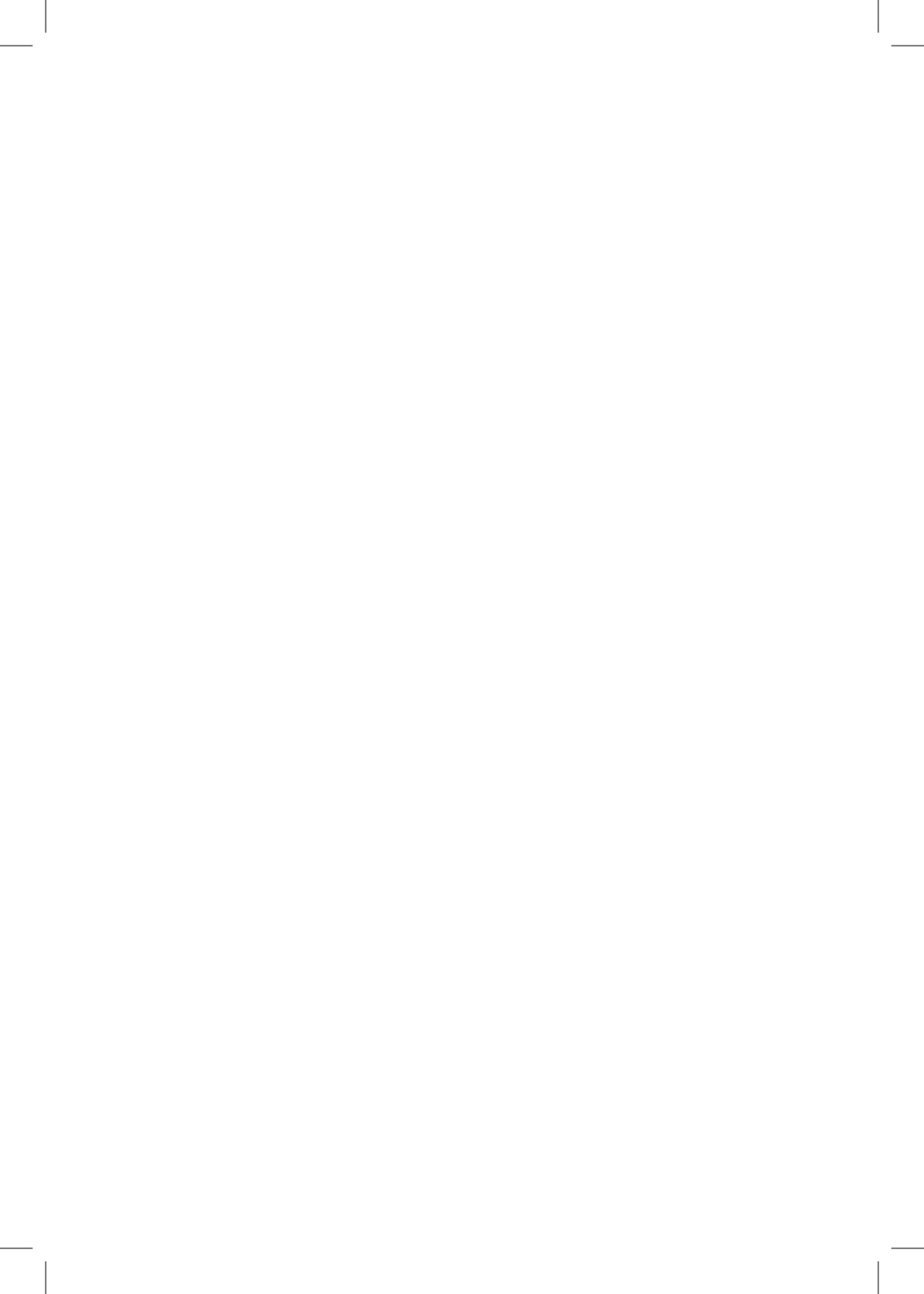
Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kahvaltı sofralarını zenginleştirmek için ilk durağı semt pazarıydı. Pazar esnafı o saatlerde tezgâhını kurmaya çalışırken bir yandan da ayaküstü kahvaltı ederdi. Simidin çıtır çıtır sesi, iştah açan kokusu duyulur, böylelikle çabucak biterdi tabladaki simitler. Üstelik pazar esnafı, eve ekmek götürün bu koca yürekli küçük adamı çok severdi. En büyük eğlenceleri tezgâhı kurarken bu küçük simitçiyle sohbet etmek, şakalaşmaktı.

Yılmaz, simitleri biter bitmez tekrar fırına gider, tablayı doldurur, bu kez de mahalle aralarını dolaşır. Edirne’nin en güzel semti olan Gülbahar Mahallesi’ni çok severdi. Nasıl da huzurlu ve sakin bir yerdi... İmrenirdi orada oturanlara. Bahçesinde çiçekler, geniş balkonları olan bu evlerin kameriyelerinde şen kahkahalar atan insanlar görürdü. Orada bütün simitlerini sattıktan sonra, tablada kalan susamları, kendisine dost edindiği minik serçelere ikram ederdi.

Çınar ağacının gölgesinde oturmuş, bir yandan alnının terini gömleğinin cebinde taşıdığı, annesinin oyaladığı mendiliyle

silerken, bir yandan da serçelerle sohbet ederdi. Neredeyse her gün aynı saatte çınarın gölgesinde buluşuyorlardı. Her birinin ismi vardı: Cık Cık, Boyalı, Fıstık, Yakışıklı, Artist... Hiçbirinin adını unutmaz, birbirine karıştırmazdı. En sevdiği kuş, Boyalı'ydı. Onunla dertleşir, adeta kendisini anladığını hissedirdi çünkü bütün kuşlar susam tanelerini yeme derdindeyken, Boyalı kafasını kaldırır, bu küçük adamı dinlerdi. Yılmaz da her gün hiç usanmadan Boyalı'ya hayalini anlatırdı:

“Boyalı, biliyor musun buradan, Gülbahar Mahallesi'nden bir gün ev alacağım. Annemle, babamla, kız kardeşimle huzur içinde oturacağız...”

2.

Ortaokul çağlarından sonra güçlü kuvvetli bir delikanlıydı artık... Taşı sıkça suyunu çıkaracak güç buluyordu kendinde. Evin sorumluluğunu babasının omuzlarından biraz daha almak istedi ve simit alıp sattığı fırının bu kez de üretim bölümünde çalışmaya başladı.

Fırında çalışmak zor, şartları ağırdı. Herkes uyurken onlar var gücüyle çalışıyor, kahvaltı sofralarına sıcak poğaça, çıtır simitleri ulaştırabilmek, hiç tanımadıkları, bilmedikleri insanların sofralarına lezzet katmak için mesaiye gece karanlığında başlıyorlardı.

Uykusuzluktan kapanan gözleri açık tutmak zordu ilk başlarda. Ayakta kalabilmek için içilen çayın, kahvenin haddi hesabı yoktu. Sabaha karşı yavaş yavaş gün aydınlanıp evlerine doğru yola koyulmak üzereyken, diğer insanlar da mesaiye yetişme telaşıyla alelacele aldıkları, gece bin bir emekle hazırlanmış sıcak poğaça ve simitleri çantalarına atardı. Herkesin güne başladığı saatler, Yılmaz için istirahat vaktiydi. Birkaç saat uyuduktan sonra hazırlanır, güreşe gider, hatta amatör olarak boks yapardı. Bunca güçlüğe rağmen sporu hiç bırakmamıştı. Tahsil hayatını ise ortaokulu dışarıdan tamamladıktan sonra bırakmak zorunda kaldı.

Boş durmayı sevmiyordu. Sanki dünyaya durmamak üzere, sürekli çalışmak için gelmişti. Yaz gelince babasıyla beraber inşaat işlerine gidiyor, o da oğluyla gurur duyuyordu. Onunla bir arada olmak, birlikte vakit geçirmekten çok mutlu oluyordu. Yılmaz da çok düşküdü babasına... Hiç kıyamaz, yorulmasını istemezdi. Bu yüzden adı gibi hiç yılmadan hem babasına yardıma gider, hem spora gider, hem de fırında çalışırdı. İçinde bulunduğu bu ağır koşullar, aslında belki de hayata hazırlıyordu Yılmaz'ı hem bedenen hem manen... Bu durumdan şikâyetçi değil, bilakis memnundu. Çalışkandı, zoru seviyordu, üstelik huzurluydu kıt kanaat geçinen ama mutlu ailesiyle birlikte. Günler, aylar böylece akıp gidiyordu.

3.

Işıklar saçan, sirenleri öten oyuncak bir polis arabası hangi çocuğun ilgisini çekmez ki? Ya da şık bir asker üniforması hangi erkek çocuğunun gözünü almaz? Sorulduğunda birçok çocuk, “Büyüyünce asker olacağım. Büyüyüp polis olacağım...” der.

Yılmaz’ın küçükken asker üniforması olmadı ama asker olmayı çok istiyordu. Asker olmak onun için adeta bir tutkuya dönüşmüştü. Her şeyini babasıyla paylaşan, ona çok düşkün olan Yılmaz, on dokuz yaşına geldiğinde çekinerek de olsa söyledi niyetini:

“Baba, asker olmak, uzman çavuş olarak orduya katılmak istiyorum...”

Babası onu gözünden sakınır, yanından ayırmak istemezdi. Fakat oğlunun gönlünü kırmamak için istemeye istemeye kabul etti müracaat etmesini. Aralarında birbirini incitmemek temeline dayalı hassas bir sözsüz anlaşma vardı baba ve oğulun.

Yılmaz, Edirne’deki komutanlığa müracaat etti ve kısa bir mülakatın ardından sınavlara girmeye hak kazandı. Yıl 1998, mevsimlerden yazdı. Babasıyla beraber sınava girmek üzere İstanbul’a doğru yola çıktı. Hayalindeki mesleğe kavuşmak için attığı bu ilk adım, bedenini ısıtan yaz güneşi gibi kalbini ısıtıyordu.

Doğduğu yerden ilk kez ayrılıyor olmanın heyecanı, İstanbul'a girmeleriyle birlikte yeni bir anlam kazandı. Devasa binalar, Boğaz'ın göz alıcı güzelliği karşısında adeta büyüledi... Beşiktaş'ta Yıldız Teknik Üniversitesi'nde uzman çavuşluk sınavına girdi. Birkaç akrabasını ziyaret ettikten sonra babasıyla beraber evlerinin yolunu tuttular. Yılmaz'ın içinde büyük bir heyecan vardı, adeta gökteki yıldızlar dans ediyordu ruhunda...

Sınav sonuçları eve postayla gelecekti. Tatlı bir telaş sardı Yılmaz'ın kalbini. Akli fikri sonuçlardaydı. "Acaba ne zaman gelecek?" diye düşünüyor, işten her geldiğinde annesine postanın gelip gelmediğini soruyordu. Elinde olsa işe gitmeyip sonucu bekleyecekti.

Babasının okuryazarlığı yoktu. Bu yüzden hiç sormazdı ona. Annesinden her seferinde "Gelmedi..." yanıtını alan Yılmaz'ın yüreği hüzne boğulurdu.

Üç ay kadar sonra il jandarma komutanlığına bizzat gidip sordu. Aldığı cevap karşısında şaşkına döndü: Sonuçlar adreslere gitmiş hatta diğer adaylar eğitime başlamışlardı bile...

Durum kısa zamanda anlaşıldı. Kazandığını bildiren posta adresine gelmiş, babası birine okutmuş, sonra da yırtıp atmıştı sonuç belgesini...

4.

Yılmaz, babasının üzerine titrediğini bilerek gücenmedi sınav sonucunu yırtıp atmasına...

O yıl askerlik yoklaması geldi. İlk hizmetini icra etmek için askerlik şubesine giderek işlemlerini yaptırdı. Sonrasında askerlik yapacağı yer bildirildi ve acemi birliğine teslim olmak üzere İzmir'e, Jandarma Komando Eğitimi Alanı'na gitti. 'Yeni Foça'nın eğitim koşulları zordu. Üstüne bir de kış mevsiminin ağır şartları eklenmişti.

Yılmaz kondisyonlu olduğu için eğitim ona ağır gelmiyordu. Eğitim esnasında, zorlananlar, yapamayanlar hatta kaçanlar bile vardı. Çocukluğundan beri spor yapması onu bedenen güçlü, zor bir hayat yaşaması ise karakter olarak dirençli hale getirmişti. Ağır eğitimler ona zor gelmiyor bilakis zevk veriyordu. Yılmaz'ın başarısı, azmi ve güçlü kişiliği kısa sürede fark edildi. Komutan, Yılmaz ve birkaç arkadaşına daha, "Siz C Timi'ne seçildiniz..." dedi. "Buradaki eğitimlerden sonra ülkemizin Doğu ve Güneydoğu bölgelerine gidip aslanlar gibi görev yapacaksınız!"

Yılmaz'ın, C Timi hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sorup öğrendi. C Timi, "Özel Harekât" askerlerinden oluşan bir timdi. Burada üst düzey komando eğitimine tabi tutulacak, en zorlu operasyonlar için donanımlı bir asker haline gelecekti. "Eski Foça" olarak bilinen kısımda komando eğitimini alanlar, tüm

hafif silahları ve teçhizatı kullanabilecek şekilde yetiştiriliyordu. Çatışmaya hazırlanıyorlardı.

Eski Foça'daki eğitimin bitmesine üç ay kala da "ölüm koşusu" denilen bir sınava girmesi gerekiyordu. Bu koşuda otuz kilometrelik parkurun, teçhizatlı olarak koşulması gerekiyordu. Asıl adı "mukavemet koşusu" olan bu sınav, fiziki dayanıklılığın değerlendirildiği, ruhen ve bedenen sınırların zorlandırıldığı bir denemeydi. Yılmaz ve arkadaşlarının yapması gereken, zayıf vermeden bu koşuyu tamamlamaktı.

Sınav zamanı gelince teçhizatlı bir şekilde koşuya başladılar ve marşlar eşliğinde bitirdiler. Sıradaki iş, görev yerinin tayini için kura çekmekti.

Yılmaz'ın çektiği kuradan Artvin çıktı ve C Timi Artvin İl jandarma Komutanlığı'nın emrine gönderildi.

Artvin'de terör olayları olmadığı için kısa süre sonra tim Erzurum'a görevlendirildi. Erzurum'un kırsal, dağlık alanlarında, arazide kaldılar. Çat, Tekman, Hınıs, Karayazı bölgelerinde görev yaptılar. Uyku tulumlarında yatıyor, çantalarında taşıdıkları konservelerle besleniyorlardı. Zaman zaman gelip karakolun önünde çadır kurdular. Sürekli çatışmalara katıldılar, her an teyakkuzda beklediler. Timden hiç zayıf vermeden vatani görevlerini tamamladılar.

Terhis olmalarından önce birliğin komutanı sordu:

"Aranızda uzman çavuş olarak devam etmek isteyen var mı?"

Bu, zorunlu vatani hizmeti profesyonel bir meslek olarak yapmaya devam etmek anlamına geliyordu. Daveti kabul eden, orduya personel olarak alınacak ve mesleği askerlik olacaktı.

Yılmaz istiyordu ama akli ailesindeydi. Başarılı geçen askerlik hizmetinden dolayı "kırmızı renkli tezkere" ile terhis oldu. Bunun anlamı, hayatı boyunca ülkesi ne zaman ihtiyaç duyarsa, milis komutanı olarak göreve çağrılacağıydı.

5.

Zor şartlarda geçen on sekiz aylık vatan hizmeti bitmiş, Yılmaz evine dönmüştü. Ailesine kavuşmanın heyecanı vardı içinde... Görev sorumluluğuyla yokluğunu hiç hissetmemiş olsa da aylar sonra ilk kez, çatısı olan sıcak bir yerde yatacağı. Asker ocağı bir garipti: Taşı yastık yapsa, çamurun içinde yatsa ve zorlu hava koşullarında, çatışma ortamında bulunsa da yine de baba ocağında annesinin şefkatli kucağında hissetmişti kendini. Vatan sevgisi, atalardan gelen bir mirastı ve insanın kanına işliyordu...

Ailesinin yanına döndüğünde yine aynı zorluk onu bekliyordu: Geçim sıkıntısı...

Babası çalışıyordu ama kazandığı geçinmeye yetmiyordu. Annesi aileyi ayakta tutan güçlü bir Anadolu kadınıydı fakat ne çare söz geçiremezdi eşine... Babası çalışkan adamdı ve tüm kazancını eve harcardı. Parasının bir kısmını kenara koyup tasarruf yapmasını bilmez, bundan dolayı kış aylarında hep geçim sıkıntısı çekerlerdi. Kız kardeşi de on iki yaşına gelmiş, artık onunla arkadaş gibi olmuşlardı. Birbirlerini çok sever, dert ortağı olurlardı ağabey kardeş...

Yılmaz, evin bütün sorumluluğunu üzerine almaya başladı askerden döner dönmez... Hiçbir zaman yük olarak görmedi

bunu. Tek isteği ve bütün çabası ailesini rahat ettirmektir. Her türlü zorluktan alınırın akıyla çıkabilen biri için geçim mücadelesi de alt edilebilirdi. Fırıncılıkta çok başarılıydı. Çevik ve güçlü olmasının yanı sıra akılcı düşünen bir kişiliğe sahipti. Evde simit üretimi yapmaya karar verdi.

Babasıyla çalıştığı ilk parayla fırın aldı. Ailece evde simit üretip sattılar. Bu fikir bütün aileye rahat bir soluk aldırdı çünkü çok iyi kazanıyorlardı. Kazandığı bütün parayla da malzeme alıyor, yeniden üretim yapıyorlardı. Her şey düşündüğü gibi olmuştu. Çok iyi kazanmaya, rahat etmeye başladılar. Kaliteli üretip taze satıyorlar, ürettikleri simitler elde kalmıyordu.

2000 yılı gelip çatığında, tüm ülke büyük bir ekonomik krizle karşı karşıya kaldı. Bir anda piyasalar altüst oldu ve kullandıkları hammaddelere de sürekli zam geldi. Sattıkları simidin fiyatı ise aynı kaldı. Bu durum, işlerin kötü gitmesine sebep oldu. Yılmaz'ın isteği ailesini refah içinde yaşatabilmektir. Kâr etmek bir yana, artık zarar etmeye başlayınca tekrar babasıyla inşaatlarda çalışmaya başladı.

Yazın işler çok iyiydi ama kışın zorluk çekiyorlardı. Ailesini rahat ettirmekten başka bir şey düşünmeyen Yılmaz'ın aklına tekrar düştü askerlik mesleği... Üstelik bunca sıkıntı başlarındayken başka da çare bulamıyordu. Hem severek yaptığı hem de ailesini geçindirebileceği tek meslek, askerlik olabilirdi.

6.

Babası evlatlarına düşkün, dürüst bir adamdı ama “anne” deyince de akan sular duruyordu. Kızarken dahi şefkat vardı annesi Ümran’ın sesinde. Dili dualı, her zaman çocuklarının istikbalini düşünen bir anneydi. Evde eşinin müsaade ettiği ölçüde düzeni sağlar, evi yönetirdi. Biraz da çekinirdi eşinden; sessizdi. Buğulu ela gözleri şefkatle bakardı. Her anne gibi çocuklarına şefkatle sarılır, onları birbirinden ayırt etmez, nazar değmesin diye kendi gözünden bile sakınırdı. Garibanlık zordu zor olmasına ama sofradan kimse aç kalkmazdı. Bahçeden bulup buluşturur, pişirir koyardı evlatlarının önüne. Semizotu yemeği, çoğu zaman imdatlarına yetişir, çocuklar da çok severdi. Çok düşküdü ailesine... Evi ayakta tutan temel direkti.

Yılmaz, hep yoldaşı oldu annesinin. Gerek fikirleriyle gerekse güçlü kuvvetli olup ev işlerine yardım etmesiyle en büyük destekçisiydi. Yılmaz sevdiği için annesi lezzetli patates yemeği yapar, tadına doyum olmazdı. Yemeğe sevgisini katardı o da her anne gibi... O yüzden çok lezziz gelirdi Yılmaz’a.

Bir gün bile evde pişen yemekten başka yemek istememiş, olanla yetinmek şöyle dursun, sevinip şükretmeyi bilmişti. Yalnız bir şey zoruna giderdi: Annesinin çektiği garibanlık... Hiç kıyamazdı annesine. Çocuklarına sofraya hazırlayabilmek için

çırpınırken malzeme bulamadığında yutkunuşu, gözyaşlarını görmesinler diye gözlerini kaçırmayı çok zoruna giderdi. Annesini hep güzel, geniş bir evde, varlık içinde yaşatmayı hayal ederdi. “Araba alıp annemin ayağını yerden keseceğim...” derken, kendisinin de nefesi kesilirdi heyecandan.

“Anne, ahdım olsun seni arabaya bindirip tüm şehri gezdireceğim...” dedi bir gün. “Edirne’nin en güzel semtinde oturacağım seni. Ahdım olsun anne! Ahdım olsun!”

7.

Babasının gönlünü hoş tutmak için geçimini farklı işlerle idame ettirmeye çalışsa da iliklerine kadar işlemiş “asker olma” arzusundan bir türlü alıkoymadı kendini. Güçlü bir bedene, stratejik düşünme kabiliyetine, dirayetli duruşa, sağlam kişiliğe sahipti. Adeta asker olmak için yaratılmıştı. Üstelik annesini rahat ettireceği, Edirne’nin en nezih semtinde bulunan Gülbahar Mahallesi’ndeki ev gözünde canlandıkça, aldığı arabayla ona tüm şehri gezdireceğini düşündükçe bir an evvel mesleğe başlamak için sabırsızlanıyordu.

Babasının inşaat işinden bir kazanıp bir kazanamamasına, yorgun argın eve gelişine, nasır tutmuş ellerine ve hayat yorgunluğunun vermiş olduğu bükülmüş beline daha fazla tahammül edemedi. Uzman çavuş olabilmek için başvuruda bulundu. Edirne İl Jandarma Komutanlığı’na giderek yazılı sınav ve mülakatı başarıyla tamamladı. Kondisyon sınavını da başarıyla geçti ve ilk görev yeri bildirildi: Şırnak...

İçinde, yeni bir yere gidiyor olmanın heyecanı ve telaşı vardı. Annesi ve babası onu yolcu ederken, ayrılık nedeniyle buruk olsa da ailesine güzel günler yaşatacağı umuduyla çıktı yola. Otuz iki saatlik yolculuktan sonra, Şırnak’a ulaştı. Uzman çavuşluk sözleşmesini imzaladı ve göreve başladı. Artık çocukluktan bu yana hayalini kurduğu askerlik mesleğine başlamıştı...

İlk görev yeri 1. Jandarma Tugay Komutanlığı 4. Tabur Destek Timi'ydi. Burada ona geri tepmesiz top nişancısı görevi verdiler. Kısa bir eğitimin ardından neredeyse her nişan aldığını vurur hale geldi.

Başarılıydı ama bu görev onun dışına göre değildi. Zorunlu askerlik yaptığı dönemde daha zor görevlere alışmıştı. Gönlünde yatan, Özel Harekât Timi'nde yer almaktı.

Atletik yapısı, çevik ve kuvvetli oluşu, görevindeki başarılarının duyulması uzun sürmedi. Tugay komutanı gelip, "seçkin kişilerden oluşan bir tim kurduğunu, kendisini de bu time almak istediğini" söyledi. Bu timin adı Nokta Timi'ydi. İki başvuru, üç uzman çavuş, er ve erbaştan oluşacaktı.

Yılmaz tereddütsüz kabul etti.

Komutan, Yılmaz'dan askerlere boks ve güreş öğretmesini de istedi.

Yılmaz, timde olmaktan çok memnundu, çok başarılıydı fakat burada fazla kalamadı. Tugay komutanı, "sadece rütbelilerden oluşan bir tim kuracağını ve kendisini oraya almak istediğini" söyledi. Bir süre eğitim aldıktan sonra Özel Harekât Timi'ne bağlı olarak tugay komutanının koruması oldu. Artık "Meteler Özel Harekât Timi"nin bir üyesiydi. Gerçekten de adı gibi yılmıyor ve korkmuyordu.

Meteler Timi, yoğun ve ağır şartlarda görev yapan, temas olduğunda çatışmanın ortasına helikopterle indirme yapan bir timdi. Görevi, diğer timleri korumaktı. Şehit vermeden döndükleri her çatışma sonrasında kurban kesiyorlardı. Ardı arkası gelmeyen operasyonların yanı sıra hava şartları ve bölgenin engebeli arazi yapısı oldukça zorlayıcıydı. Soğuk öylesine zorluyordu ki dişleri takır takır birbirine çarparken "Ölsem, kanım aksa da ısınsam!" diye düşündükleri bile olurdu içlerinden...

Bir yıl böylece akıp gitti.

8.

Askerlik mesleğindeki bir yılı ağır şartlarda tamamlayan Yılmaz, yıllık iznini kullanmaya hak kazanmıştı. Evine gideceği için çok heyecanlıydı. O, izne hak kazanmadan bir ay önce, annesinin beyninde bir tümör tespit ettiler ve acilen ameliyata aldılar. Yılmaz, annesinin tedavisini de üstlenmiş, ayrıca kazandığı parayı da göndermişti. Sürekli haber alıyordu ama yine de merak içindeydi. Ailesine bir an evvel kavuşmak istiyordu. Nasıl geçecekti otuz iki saat, nasıl bitecekti yol? İçi içine sığmıyordu.

Yolculuk nihayet sona erip evine ulaştığında bir kalabalıkla karşılaştı. Eve girmek mümkün değildi. Her yerde araçlar, daha önce görmediği akrabaları, komşular... “İzne geleceğimi duyup gözün aydın demeye geldiler herhalde...” diye düşündü. Ta ki bir komşusu kolundan tutup, “Başın sağ olsun evladım...” diyerne kadar.

Elini öpmek, sıcacık şefkatini hissedebilmek için heyecanlanan, içi içine sığmayan Yılmaz, bir daha annesinin sesini duyamayacak, yüzünü son kez görecekti... Veda ediyordu annesi...

Hastanenin morguna gitti ve son kez baktı melek yüzüne... Tatlı bir tebessüm donup kalmıştı annesinin yüzünde... Sanki oğlunun gelmesine sevinmiş gibiydi.

Yılmaz üzgün, şaşkındı. Annesi bir gün önce vefat etmiş, babası “yolda üzülmesin” diye söylemek istememişti.

Bir evlat olarak annesi için yapacağı son görevleri anlattılar. O da harfiyen yerine getirdi... Daha önce de birçok cenazeye katılmış, sevdiğini kaybetmişti ama anne başka bir şeydi. Sanki diğer yarısı gitmiş, can çekişiyordu bedeni.

Ağlayamadı... Biriken gözyaşları içine içine akıyor, bu daha çok canını acıtıyordu. Güçlü durmalıydı burada bile çünkü yapılacak işler onu bekliyordu. Annesine verdiği söz ise boğazına bir yumru gibi takılıp kalmıştı:

“Anne, ahdım olsun seni arabayla gezdireceğim!”